

Odpovědnost státu za škodu

Povinnost státu vyplatit příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením ve lhůtě podle § 78 odst. 8 zákona o zaměstnanosti není závazkem vyplývajícím ze soukromoprávních vztahů. Jestliže povinnost hradit úrok z prodlení, vzniklého v důsledku pozdního přiznání příspěvku neupravuje zvláštní předpis, pak nárok na jeho výplatu nemůže vzniknout.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 1018/2014, ze dne 1.3.2016)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně AGENTURA F. s. r. o., se sídlem v P., zastoupené Mgr. L.K., advokátem se sídlem v Č.B., proti žalované České republice - Ministerstvu práce a sociálních věcí, se sídlem v P., o zaplacení částky 99 931,06 Kč s příslušenstvím a částky 331 890 Kč, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 12 C 42/2011, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. října 2013, č. j. 51 Co 331/2013-126, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 2 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 4. února 2013, č. j. 12 C 42/2011-105, zamítl žalobu na zaplacení částky 99 931,06 Kč s příslušenstvím (výrok I) a na zaplacení částky 331 890 Kč (výrok II) a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Městský soud v Praze jako soud odvolací napadeným rozsudkem rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Uvedených částek se žalobkyně domáhala jako náhrady škody podle zákona [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „OdpŠk“. Škoda měla žalobkyni vzniknout v důsledku nevydání rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, a to v řízeních o vyplacení příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením vedených u Úřadu práce v Náchodě (dále také jen „úřad práce“) pod sp. zn. NAA-T-83/2008, NAA-T-120/2008 a NAA-T-26/2009. Částka 99 931,06 Kč představuje škodu, která měla žalobkyni vzniknout, když byla nucena hradit smluvní úroky podle dvou smluv o půjčce, jež musela uzavřít, neboť jí nebyly včas vyplaceny příspěvky, s nimiž počítala při svém podnikání. Částka 331 890 Kč představuje úroky z prodlení za dobu, kdy byl úřad práce v prodlení s vydáním rozhodnutí o poskytnutí příspěvků žalobkyni.

Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně žalobkyně u úřadu práce požádala o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle ustanovení § 78 zákona [435/2004](#) Sb., o zaměstnanosti, a to postupně dne 22. července 2008 o příspěvek za druhé čtvrtletí roku 2008 (řízení sp. zn. NAA-T-83/2008), dne 24. října 2008 o příspěvek za třetí čtvrtletí roku 2008 (sp. zn. NAA-T-120/2008) a dne 27. ledna 2009 o příspěvek za čtvrté čtvrtletí roku 2008 (sp. zn. NAA-T-26/2009). Úřad práce dne 20. srpna 2008, po podání první žádosti žalobkyní, zahájil kontrolu. Dne 14. října 2008 se úřad práce na základě provedené kontroly obrátil na Policii ČR a oznámil jí, že má podezření, že je žalobkyní uváděn v omyl. Všechna tři správní řízení následně úřad práce přerušil (řízení sp. zn. NAA-T-83/2008 usnesením ze dne 17. října 2008, řízení sp. zn. NAA-T-120/2008 usnesením ze dne 17. února 2009 a řízení sp. zn. NAA-T-26/2009 usnesením ze dne 26. února 2009). Policie ČR zajistila mzdové listy a pracovní smlouvy zaměstnanců pracujících jak pro žalobkyni, tak pro další společnost Wakkenhat Zetta s. r. o., velké množství dalších listin, provedla výslechy velkého

množství uvedených zaměstnanců i dalších osob a vyžádala si součinnost inspektorátů práce pro Královéhradecký kraj a pro hlavní město Prahu, které provedly kontroly. Věc podezření ze spáchání trestného činu podvodu byla následně Policií ČR odložena, neboť se nejednalo o trestný čin, a to usnesením ze dne 16. března 2010, které úřad práce obdržel 18. března 2010 a které nabylo právní moci 24. března 2010. Úřad práce pak dne 8. dubna 2010 požádal žalovanou o stanovisko k žádostem žalobkyně, které mu bylo doručeno dne 19. dubna 2010. O poskytnutí příspěvků úřad práce rozhodl usnesením ze dne 5. května 2010 (řízení sp. zn. NAA-T-83/2008) a dvěma usneseními ze dne 12. května 2010 (řízení sp. zn. NAA-T-120/2008 a NAA-T-26/2009). Příspěvky byly žalobkyni vyplaceny dne 3. června 2010.

Soud prvního stupně se nejprve zabýval otázkou, zda v řízeních došlo k porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Dospěl k závěru, že tomu tak nebylo. Řízení byla přerušena po dobu šetření Policie ČR, která se rovněž nedopustila nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení, neboť musela provádět mnoho listinných důkazů a výslechů, na její straně nedošlo k žádné nečinnosti a věc byla složitá i po právní stránce.

Dále se soud prvního stupně zabýval otázkou, zda v řízeních došlo k porušení povinnosti vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. První řízení sp. zn. NAA-T-83/2008 bylo zahájeno dne 22. července 2008, rozhodnutí (ať už jakékoliv, v daném případě o přerušení řízení) mělo být vydáno nejpozději do 20. září 2008, tj. do šedesáti dnů (§ 71 odst. 3 písm. a/ správního řádu), neboť se jednalo o složitou věc a bylo prováděno šetření úřadu práce. Řízení však bylo přerušeno až 17. října 2008, k porušení povinnosti vydat rozhodnutí v zákonné lhůtě tudíž došlo. Druhé řízení sp. zn. NAA-T-120/2008 bylo zahájeno dne 24. října 2008, rozhodnutí o přerušení mělo být vydáno do 23. prosince 2008, bylo však vydáno až dne 17. února 2009, k porušení povinnosti vydat rozhodnutí v zákonné lhůtě rovněž došlo. Ve třetím řízení sp. zn. NAA-T-26/2009 bylo o přerušení řízení rozhodnuto v zákonem stanovené šedesátidenní lhůtě.

Soud prvního stupně se dále zabýval otázkou existence příčinné souvislosti mezi tvrzenou škodou spočívající v nutnosti platit smluvní úroky z půjčených částek a nesprávným úředním postupem. Uzavřel, že příčinná souvislost není dána. Příčinná souvislost by podle soudu prvního stupně mohla být shledána jen mezi škodou a nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení, k té však v posuzovaných řízeních nedošlo. Nesprávný úřední postup spočívající ve skutečnosti, že rozhodnutí o přerušení v řízeních sp. zn. NAA-T-83/2008 a NAA-T-120/2008 nebyla vydána v zákonem stanovené lhůtě, nemohl být příčinou vzniku tvrzené škody, neboť žalobkyně si vzala půjčky v době, kdy již byla řízení přerušena.

Ani tvrzený nárok na kapitalizovaný úrok z prodlení ve výši 331 890 Kč neshledal soud prvního stupně po právu. Částku 331 890 Kč podle něj žalobkyně nevnímala jako škodu, ale jako úroky z prodlení z pozdě vyplacených částek. V ustanovení § 78 odst. 7 zákona [435/2004](#) Sb. je stanovena třicetidenní lhůta pro vyplacení příspěvku, která počíná běžet od nabytí právní moci rozhodnutí o poskytnutí příspěvku. Počátek této lhůty nelze fabulovat. Lhůta tedy počala běžet až nabytím právní moci rozhodnutí o poskytnutí příspěvku a příspěvky byly úřadem práce vyplaceny před jejím uplynutím.

Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a uvedl, že soud prvního stupně věc posoudil správně i po právní stránce. Vzhledem k tomu, že tvrzená majetková újma měla žalobci vzniknout proto, že rozhodnutí o příspěvcích nebyla vydána v zákonné lhůtě, soud prvního stupně zcela správně zkoumal, zda při průběhu řízení nezátíženém průtahy mohlo být rozhodnutí do tohoto data skutečně vydáno. Odvolací soud shledal správnou rovněž úvahu, podle které šlo o případy zvláště složitých, ve kterých je lhůta pro vydání rozhodnutí podle správního řádu šedesát dní. Soud prvního stupně nepochybil, jestliže do zákonem stanovené šedesátidenní lhůty pro vydání rozhodnutí

nepočítal dobu, po kterou bylo řízení přerušeno. Má-li být zjištěno, v jaké přiměřené lhůtě byl správní orgán povinen rozhodnutí vydat, nelze dobu přerušeni pominout. Podle odvolacího soudu „v posouzení důvodnosti přerušeni řízení je dána autonomie správního úřadu“. Dále odvolací soud uvádí, že závěr o neopodstatněnosti přerušeni řízení z ničeho nevyplývá, nelze jej učinit jen z toho, že policie podaný podnět odložila, neboť z obsahu spisu vyplývá, že důvodnost přerušeni shledal i odvolací správní orgán, a nevyplývá z něj naopak, že by přerušeni uvedených řízení bylo posléze shledáno neopodstatněným či nedůvodným. Co se týče požadovaného úroku z prodlení, odvolací soud uvedl, že vycházel „z lhůty splatnosti příspěvku vyplývající z úpravy zákona o zaměstnanosti, jež je vázána výhradně na vydání rozhodnutí, přičemž s ohledem na výše uvedený závěr o absenci nesprávného úředního postupu nemůže být uvedený požadovaný nárok z hlediska odpovědnosti státu za nesprávný úřední postup důvodný.“

Rozsudek odvolacího soudu napadla žalobkyně dovoláním, ve kterém uvádí, že Nejvyšší soud se dosud nezabýval otázkou, zde lze za nesprávný úřední postup považovat podání nepodloženého a neodůvodněného trestního oznámení v případě, kdy nejsou dány skutečnosti nasvědčující podezření ze spáchání trestného činu, a přerušeni správního řízení z důvodu podání takového trestního oznámení. Pokud by přerušeni řízení bylo nesprávným úředním postupem, pak podle žalobkyně nedošlo k vydání rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Žalobkyně k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 348/2010, podle kterého k přerušeni řízení z důvodu, že probíhá jiné vedlejší řízení, musí být přistoupeno odpovědně a s vědomím, že ukáže-li se následně přerušeni řízení jako neproduktivní, může doba, po kterou bylo původní řízení přerušeno, přispět k celkové délce řízení a tím i k tomu, že v řízení dojde k porušení práva účastníka na projednání věci v přiměřené době. Dovolacím soudem nebyla podle žalobkyně řešena ani otázka, zda postup správního orgánu při podání trestního oznámení podléhá přezkumu z hlediska posouzení, zda se jednalo o nesprávný úřední postup ve smyslu zákona [82/1998](#) Sb. Dále žalobkyně namítá, že Nejvyšším soudem dosud nebyla řešena otázka, zda stát odpovídá za prodlení s vyplacením příspěvků na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 zákona o zaměstnanosti v případě, kdy je příslušný správní orgán v prodlení s vydáním rozhodnutí o poskytnutí příspěvku.

Žalovaná se k podanému dovolání nevyjádřila.

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. ledna 2013 do 31. prosince 2013 (viz čl. II bod 7 zákona [404/2012](#) Sb. a čl. II bod 2 zákona [293/2013](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř. a obsahovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř. Dovolací soud se proto zabýval přípustností dovolání.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Dovolání je přípustné ohledně otázky, zda je v rámci posouzení existence nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 věta druhá OdpŠk v případě přerušeni správního řízení možno zkoumat

důvodnost přerušeni daného řízení. Touto otázkou se Nejvyšší soud ve své judikatuře dosud nezabýval.

Podle ustanovení § 71 odst. 1 zákona [500/2004](#) Sb., správního řádu, dále jen „správní řád“, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.

Podle ustanovení § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ.

Podle ustanovení § 57 odstavce 1 písm. a) správního řádu jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci; v případech stanovených zákonem je správní orgán povinen takový podnět dát.

Podle odstavce 2 téhož ustanovení probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce, nebo jestliže dal správní orgán k takovému řízení podnět podle odstavce 1 písm. a) či učinil výzvu podle odstavce 1 písm. b), postupuje správní orgán podle § 64. Pokud řízení na podnět správního orgánu nebylo zahájeno nebo nebyla podána žádost o zahájení řízení v určené lhůtě, lze v řízení pokračovat.

Podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) bodu 1. správního řádu, může správní orgán řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce nebo správní orgán dal k takovému řízení podnět podle § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 správního řádu po dobu přerušeni řízení činí správní orgán a účastníci úkony, kterých je zapotřebí k odstranění důvodů přerušeni. Správní orgán může rovněž činit úkony podle § 137 odst. 1 a § 138. Lhůty týkající se provádění úkonů v řízení neběží. Lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci přestává běžet již dnem, kdy nastal některý z důvodů uvedených v § 64 odst. 1, a neskončí dříve než 15 dnů ode dne, kdy přerušeni řízení skončilo.

Správní řád v ustanovení § 65 odst. 1 stanoví, že lhůty pro provádění úkonů (§ 71 správního řádu) po dobu přerušeni řízení neběží. Tuto okolnost je třeba vzít do úvahy při posouzení, zda došlo či nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, spočívajícímu v porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě podle § 13 odst. 1 věta druhá OdpŠk. Dobu, po kterou bylo řízení přerušeno, totiž nelze do běhu zákonné lhůty započítat.

Z žádného ustanovení správního řádu přitom nevyplývá, že by lhůty pro provádění úkonů běžely, pokud by řízení bylo přerušeno nedůvodně, jak se toho dovolává žalobkyně. Nedůvodnost přerušeni správního řízení lze zohlednit jen v případě nároku na náhradu újmy způsobené nezákonným rozhodnutím o přerušeni řízení, za splnění podmínek § 8 OdpŠk, nikoli však v případě škody způsobené výše uvedeným nesprávným úředním postupem, ohledně které je soud v odškodňovacím řízení pravomocným rozhodnutím o přerušeni správního řízení vázán (§ 135 odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

Nepřípadný je odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. června 2011, sp. zn. 30 Cdo 348/2010, podle kterého k přerušeni řízení z důvodu, že probíhá jiné vedlejší řízení, musí být přistoupeno odpovědně a s vědomím, že ukáže-li se následně přerušeni řízení jako neproduktivní,

může doba, po kterou bylo původní řízení přerušeno, přispět k celkové délce řízení a tím i k tomu, že v řízení dojde k porušení práva účastníka na projednání věci v přiměřené době a vzniku nemajetkové újmy.

Uvedený rozsudek se zabývá nárokem na náhradu nemajetkové újmy, nikoli škody, a tedy zkoumáním nepřiměřené délky řízení jako nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věta třetí OdpŠk, nikoli průtahů jako nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věta druhá OdpŠk. Nejvyšší soud ve své judikatuře přitom vychází ze závěru, že v případě, kdy se poškozený domáhá náhrady škody (majetkové újmy), může k založení odpovědnosti státu za ni dojít jen z důvodu nesprávného úředního postupu spočívajícího v existenci průtahů (ve smyslu období nečinnosti), nikoli z důvodu nepřiměřené délky řízení (srov. rozsudek velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2012, sp. zn. 31 Cdo 1791/2011, uveřejněný pod číslem 7/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. února 2015, sp. zn. 30 Cdo 1930/2014, uveřejněný pod číslem 82/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. dubna 2011, sp. zn. 28 Cdo 4659/2009).

Důvodnost přerušení řízení tedy v rámci posouzení existence nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 věta druhá OdpŠk není možno zkoumat.

Závěr odvolacího soudu, že lhůty pro vydání rozhodnutí po dobu přerušení řízení neběžely, je proto správný a dovolání není (v části týkající se požadované náhrady škody ve výši 99 931,06 Kč s příslušenstvím) důvodné.

Vzhledem k uvedenému se již Nejvyšší soud nezabýval námitkou žalobkyně, zda lze za nesprávný úřední postup považovat podání nepodloženého a neodůvodněného trestního oznámení v případě, kdy nejsou dány skutečnosti nasvědčující podezření ze spáchání trestného činu, a přerušení správního řízení z důvodu podání takového nedůvodného trestního oznámení. Protože na otázce, zda bylo správní řízení přerušeno důvodně, rozhodnutí v posuzované věci nezávisí (vzhledem k výše uvedenému bylo lhůstojno, zda úřad práce přerušil řízení z důvodu podaného trestního oznámení nebo z důvodu jiného), nemůže uvedená námitka přípustnost dovolání založit, protože ani její odlišné posouzení by se v poměrech žalobkyně nemohlo projevit (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. května 1999, sp. zn. 2 Cdo 808/97, uveřejněné pod číslem 27/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo ze dne 3. března 2014, sp. zn. 30 Cdo 135/2013).

Nejvyšší soud se dále zabýval dovolací námitkou, zda je stát povinen hradit úroky z prodlení za prodlení s vyplacením příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 odst. 7 zákona [435/2004](#) Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. prosince 2008, dále také jen „zákon o zaměstnanosti“, v případě, kdy je úřad práce v prodlení s vydáním rozhodnutí o poskytnutí uvedeného příspěvku. Tato otázka dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího soudu řešena, dovolání je proto i pro její řešení přípustné.

Podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona o zaměstnanosti je příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením splatný nejpozději do 30 kalendářních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o poskytnutí příspěvku.

V posuzovaném případě byly předmětné příspěvky za jednotlivá čtvrtletí vyplaceny žalobkyni v zákonné lhůtě třiceti dnů od právní moci rozhodnutí o poskytnutí příspěvku. Podle žalobkyně však proto, že rozhodnutí o přiznání příspěvku byla vydána opožděně, došlo opožděně (ve vztahu k běhu lhůty pro vydání rozhodnutí) také k vyplacení přiznaných příspěvků. Žalobkyně se z toho důvodu domáhá, dle svého přesvědčení zákonných, úroků z prodlení. S ohledem na skutková zjištění soudů o zmeškání zákonné lhůty k vydání daných rozhodnutí v prvních dvou posuzovaných řízeních (bez

ohledu na dobu přerušeni řízení) mohla uvedená námitka přípustnost dovolání založit.

Žalobkyni však úroky z prodlení v dané situaci nenáleží už z toho důvodu, že povinnost k jejich úhradě nelze v posuzovaném případě dovozovat z ustanovení § 517 zákona [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, a z nařízení vlády [142/1994](#) Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku a kterým se stanoví minimální výše nákladů spojených s uplatňováním pohledávky. Poskytnutí předmětných příspěvků totiž není plněním soukromoprávní povahy. Povinnost státu vyplatit příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením ve lhůtě podle § 78 odst. 8 zákona o zaměstnanosti není závazkem vyplývajícím ze soukromoprávních vztahů (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. října 2005, sp. zn. 25 Cdo 1269/2004, uveřejněný pod číslem 82/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, který se zabýval nárokem na úroky z prodlení v případě prodlení s vyplacením částečného invalidního důchodu, a rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. října 2013, sp. zn. 3 Ans 4/2013, ve kterém Nejvyšší správní soud učinil obdobný závěr ve vztahu k úrokům z prodlení s vyplácením výsluhového příspěvku, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. dubna 2011, sp. zn. 4 Ads 111/2010, ve kterém Nejvyšší správní soud totéž konstatoval ve vztahu k výplatě invalidního důchodu). Jestliže povinnost hradit úrok z prodlení neupravuje zvláštní předpis, pak nárok na jeho výplatu žalobkyni nemohl vzniknout (srov. citovaná judikatura).

Odvolací soud tedy nepochybil, pokud uzavřel, že úrok z prodlení žalobkyni nenáleží. Dovolání proto ani v části týkající se požadovaných úroků z prodlení ve výši 331 890 Kč není důvodné.

Nejvyšší soud z výše uvedených důvodů dovolání žalobkyně podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Detence](#)
- [Incidenční spory \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přípustnost odvolání](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Činnost advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvence a nájem bytu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvence, osvobození od placení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Adhezní řízení, náhrada škody](#)
- [Pohledávka vyloučená z uspokojení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oddlužení](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)